

— ačeci se, on zaječi: *Ladan vetar poljem piri* — još uvek i taj vetar i to polje na golemu patnju miri.

tarvrljaj
vrvljaj mu
mrvljaj

pracmrć
čipcap
šljuperaj

Eto, tako će pesnik tarvrljati, šljuperati, sve jednako od žala bežeći, ali će u toj istoj pesmi, *Budžaku uspomena*, na kraju ipak morati reći:

*i dodo u red da budem bleđ, a ruj još
osta ko lek. I dok ja idide, uspomena bibide
ko ptiča što je u džbunjića. Skrić se ni. Samo
da se spi. Spi...*

Šta sve Tucić ne preduze kad ga tuga sebi uzme! *Okolne žene prostiru po balkonima svoje iscedene ljubavnike* — čak, eto, i u tu ciničnu, sarkastičnu ironiju zaroni, ali, odmah potom, u sledeći stih izroni s tragičnom mišlju u glavi: *Al zalud se meni nebo plavi!* I u pesmi *Kupiću ti malog magarca* Tucić bi da izigrava cirkuskog jarca. Kad mu uši čuše da mu plovi nosač njegove duše, dok svemu nostalgично viče: *ZBOGOM SAD*, svojoj dragoj utešne reči da kaže je rad:

*Al kupiću ti malog magarca!
Onog što njače kad skače! Onog što vrti
repom!
Magarca sa monoklom, sa srcem kao činom,
MAGARCA SA SESIROM!
Kad kući dođeš da ti kuva kafu, da peče
oblande i čita štampu, da te miluje i da ti
tepa:*

*OH, VI STE, DRAGA,
DANAS TAKO LEPA!
Poslaćeš ga u samoposlugu za cigarete i
kalodont, a preko dana, kad ti zatreba:
IGRAČES BADMINGTON!!!*

Umesto svake analize, jedno se pitanje, nadam se, postaviti sme: Tuciću, bre, ko beše taj magarac pre, dok ti ne dođe u red da budeš bleđ?

Život tužan, život pseći, pesnik htjede smehom reći, a ne bolom-neprebolom. Njegovo grlo je htelo da je belo. Al, gle, jada, gle, golema, u grlu mu belog nema! U crnom mu glasu, evo, surova, grozna istina tinja: život čoveka, taj život životinja, sisajući toplotu majčina mleka, usisa u sebe i smrt bez leka.

*sise su male, sise se njišu, dlake se
pale, bedra uzdišu,
uzdiše salo, uzdiše krv, šunja se
mesom gladni crv*

*usta škljocaju, jastuci vrište, slatki
su ljubavni sni,
bubrezi cvrče, tabani grokću,
veseli sad su svi!*

*curi ta čorba, žustra je borba,
glasna se sreća vrti,
SISE SU MALE, SISE SU MALE,
NAPRED,
DOJILJE SMRTI!!!*

(Dojilje smrti)

Dakle, u poeziji Vujice Rešina Tucića dve se sile oštro bile: jedna smehom nasmejana, druga suzom uplakana. Ko je bolji, ko je jači? Tu nad smehom plač gornjači!

(Daj, bože, pomози, rezime ću reći u prozi.) Vujica Rešin Tucić je pesnik — slab, dobar, vrlo dobar, odličan. (Nepotrebno pre-crtati.)

BOŠKO IVKOV

tone kuntner

7

PESAMA

NEKA PROCVETAJU

Neka procvetaju crveni šeboji,
nek procvetaju,
neka ne bude reči
za čin ljubavi,
neka ljubav bude
nepobediva.
Neka bude milina u njenom telu,
neka bude lepota u njenom hodu,
neka bude dražljivost u njenim pokretima,
neka njene grudi budu mamljive.
Neka budu,
nek oči budu požudne,
neka prepukne čežljivo srce,
neka prepukne.

JEDNOSTAVNA LJUBAV

I
Ti si seljak
i imaš zemlju,
ja sam drvo
i imam korenje.

Od tvoje ljubavi
živim
i rastem.
Tvoje sam;
ti si me posadio
u svoju zemlju
i ne zaboravljaš me.

Tvoje sam;
cvećem ulepšavam
tvoju kuću
i slatke ti plodove rađam.

Tvoje sam,
i ti ćeš jednom doći
sa sekirom.

III
Ako mi vihor počupa korenje,
neka ga počupa,
ako mi grād skrši lišće,
neka ga skrši,
ako mi mraz smrzne pupoljke,
neka ih smrzne,
ako mi sneg polomi granje,
neka ga polomi,

samo da mi ti ne slomiš srce.

IV
Ti si me našao sam,
ti si me sam izabrao,
ti si sam hteo da budeš
plića.
U mojim granama pevaš,
u mom se stablu gnezdiš,
kraj moga korenja
ležeš.

U SAMO JEDNOJ MINUTI

U samo jednoj minuti
bilo je oprošteno hiljadu stvari,
zaboravljeno hiljadu uvreda,
osušeno hiljadu suza,
rečeno hiljadu obećanja,
u samo jednoj minuti.

U samo jednoj minuti
vratili smo se na početak
naše ljubavi.

I DALJE NEKA BUDE TAKO

I dalje neka bude tako zanosan prvi susret,
i dalje neka budu tako iskrene prve reči,
i dalje neka budu tako čisti prvi poljupci,
i dalje neka budu tako lepe večeri na moru,
i dalje neka budu tako nezaboravne prećufane
(noći,
ljubav,
osćaćeš sam,
na kraju ćeš ostati sam.

OPRAŠTALI STE JEDNO DRUGOM

Opraštali ste jedno drugom
dok vam je bila
mlada krv,
dok vam je bilo
srce mlado.

I prvi put
rana se zalečila,
i drugi put
i još nekoliko puta.

OTIĆI ĆE IZ TVOGA DOMA

Otići će iz tvoga doma
ni osvrnuti se neće.

Ti ćeš je zvati,
ti ćeš je moliti
da se vrati,
ti ćeš biti tužan
i plakaćeš za njom.

Vratiti se neće,
vratiti se neće.

Jer ima i sama
svoj sopstveni dom
i u njemu uvek
neko pribežište.

DEVOJAČKA

Neka budu,
neka rešetke budu na prozorima,
niko nije umeo da ih razbije,
niko,
niko da se približi mom srcu.

Neka uvenu crveni šeboji,
nek uvenu.

preveo sa slovenačkog
Gojko JANJUŠEVIĆ